1

IN DE EENENNEGENTIG JAAR VAN ZIJN VOORNAME BESTAAN IS HET huis aan het meer niet veranderd. Het is solide, statig, een overblijfsel uit het tijdperk van Rockefeller en Durant, en heeft drie orkanen, talloze termietenplagen en een overstroming overleefd. Het heeft zelfs de dood overleefd. Dat is een gewaagde bewering, maar in dit geval is het waar. Afgelopen zomer is het met Emily Joiner erin tot de grond afgebrand, en daarna is het door zijn weldoeners gewoon weer tot leven gewekt, precies zoals het was. Het is onverwoestbaar, ongevoelig voor de dood en alles wat de natuur en meer kan teweegbrengen. Ik heb het huis aan het meer altijd een speciale plek gevonden, maar nu ik ernaar kijk, een jaar nadat het vanuit de as is herrezen, is het woord dat in me opkomt 'wonderbaarlijk'.

Is het echt pas een jaar geleden?

Op de dag af.

Ik trek de stijve, speciaal gemaakte ansichtkaart uit de zak van mijn vale legergroene capribroek, die Emily zelf heeft ontworpen. Op de voorkant staat een prachtige foto van het huis. Het is gebouwd in de Adirondack-stijl, een landhuis van een miljoen dollar met de rustieke

esthetiek van gestapelde houtblokken en stenen, een veranda rondom met elegante pilaren van handgesneden bomen met takken die naar het dak kronkelen en een sierlijke boog van hondsroos rond de deur. Aan de achterkant heb je een geweldig uitzicht op Lake George, een sereen plekje exclusief voor het handjevol buren dat verspreid langs de kust woont. Volledig afgeschermd door majestueuze dennen, is het huis aan het meer iets uit een sprookje, een eenzaam huis in een diep, donker bos.

Ik denk dat het zich wel eens eenzaam voelt. Dat zou ik me wel voelen.

Het huis ligt in zijn eigen wereldje, afgeschermd van de beschaving door de wildernis en een strikte terug-naar-de-natuurfilosofie – geen internet, geen kabeltelevisie, geen Netflix, geen satelliet- of telefoonverbinding, alleen rust, stilte, zon, zwemmen, varen en veel wangedrag. Het is al tien jaar lang ons zomerverblijf. Van mij, Emily, onze beste vriendin en mijn ex-vriendin Kennedy, Emily's tweelingbroer, Ryan, zijn beste vriend Chase en sinds twee jaar Chase' vriendin, Mila. Vorig jaar had het laatste jaar moeten zijn, want dat was het jaar van de brand. Het jaar dat we te ver gingen. De zomer van de zwanen. Het jaar dat Emily stierf.

Maar toen kwam de kaart.

Ik draai hem om en lees hem opnieuw. Het is een warme dag en mijn auto is net een oven. Als het buiten een graad of 20 is, is het in een auto binnen een halfuur bloedheet. De meter op mijn dashboard geeft 28 aan. Ik trek de donkere, pluizige krullen die in mijn nek plakken naar achteren en draai ze in een knot boven op mijn hoofd, trek de sleutels uit het contact en trap het portier open. Een koele bries trekt vanaf het meer over mijn gezicht en laat mijn T-shirt tegen mijn huid wapperen. Het is net een zegen van de meergoden. Ik hoor het zachte geluid van de windgong, een compositie van zowel vreemde als bekende noten, als het geluid van een muziekdoosje. Ik stel me het geluid van mijn naam in mijn oor voor, een fluistering in de bries. Ik ben thuis. Ik zet mijn zonnebril af en sluit mijn ogen om het licht buiten te sluiten en de heerlijke lucht

over me heen te laten komen. De geur van dennen en zachte aarde. De belofte van koel, helder water op mijn huid. De smaak van vers gevangen vis, geblakerd op de grill, kleverige marshmallows, gesmolten chocolade; Kennedy's lippen, zoet van witte wijn. Onze stemmen, lachend, wervelend rond de rook van het kampvuur.

Jezus. Ik open mijn ogen, en het felle zonlicht maakt me duizelig. *Geblakerd. Rook.* Zelfs nu nog word ik duizelig wanneer ik alleen al aan die woorden denk. Ik heb een bittere smaak in mijn mond, vol gal, en de denkbeeldige geur van rook prikt in mijn neus en doet mijn ogen tranen. Waarom moet ik uitgerekend vandaag aan vuur denken? Op de plek waar Emily stierf. Waar haar botten zwartgeblakerd zijn.

Dat laatste weet ik niet zeker. Misschien is ze wel gestikt. Wij stonden in shock op het gazon bij elkaar, onbeweeglijk, gescheiden van Emily. Mijn ouders wilden me de details niet vertellen, en zelf mocht ik het niet uitzoeken. Het is een nachtmerrie van een jaar geweest. Een jaar zonder mijn vrienden. Een jaar zonder überhaupt vrienden. Geen plezier. Wel afzondering, artsen, knutselen en therapiedieren. Ja, die zijn schattig, maar het is beledigend. Een onrustige geest herstelt niet door vijf minuten een golden retriever te aaien voordat hij naar de volgende kamer wordt geloodst.

En je beste vriendin zien sterven door iets wat jij hebt gedaan – of niet – is zo onrustbarend als maar kan.

Je vraagt je vast af: oké, waarom ga je er dan weer naar terug?

Het antwoord opent nu de voordeur van het huis.

'Je bent gekomen,' zegt Kennedy. Met een beslagen glas met een schijfje citroen op de rand blijft ze in de deuropening staan. Haar lange koperblonde haar hangt losjes om haar zonverbrande schouders, en ik zie een marineblauw bikinibandje onder haar lichtblauwe zomerjurk.

Ik houd de kaart zwijgend omhoog en kijk er dan weer naar.

Een laatste avond voordat we allemaal onze eigen weg gaan.

De Hartford Cabin.

17 juni.

Waar is het anders allemaal voor geweest?

De kaart is dik en roomwit, van het type dat ze gebruiken voor trouwkaarten. Hij ziet er duur uit. De woorden zijn in een diep, waterig blauw met de hand geschreven, een geoefend, grillig krabbeltje zo licht en luchtig dat het van de kaart lijkt te dansen. Ik herken het meteen. Het is het handschrift van Marilyn Monroe. Beter gezegd, het is Kennedy Ellis Hartfords beste imitatie daarvan. Sinds onze kleuterschooltijd is Kennedy om de een of andere onverklaarbare reden geobsedeerd door Marilyn, hoe bizar en ironisch dat ook is.

Ik heb Kennedy al een jaar niet meer gesproken. Ik zou niet naar haar moeten grijnzen, terwijl mijn lijf zich met lichtheid vult en mijn voetzolen onwillekeurig beginnen te stuiteren, alsof dit de hereniging is die ik wil. Ik heb zo veel vragen. Waarom heeft ze alles zo op zijn beloop gelaten? Hoe haalde ze het in godsnaam in haar hoofd mij uit te nodigen om naar het huis te komen dat met Emily erin is afgebrand? En is dit een privéfeestje of heeft ze iedereen uitgenodigd?

Uiteindelijk had ik geen keus, denk ik. Ik moest wel komen. Na hoe het is afgelopen, is er geen andere manier om alles af te sluiten. En dat heb ik nodig. Na een jaar van mantra's, schilderen en knuffelen met harige dieren heb ik een enorme behoefte aan afsluiting.

'Chelsea.' Kennedy wuift me naar zich toe.

Ik weersta de drang naar haar toe te rennen. Nadat ik het portier verder heb geopend, neem ik de tijd om mijn tassen te pakken en loop dan langzaam over het grind van de oprijlaan naar haar toe. De kiezels knerpen onder mijn sandalen. 'Geen BMW. Zijn je ouders boodschappen doen?'

'Ze konden niet komen.' Ze drukt het glas tegen haar voorhoofd. Airconditioning is een luxe die het huis aan het meer niet heeft. Haar

ouders hechten aan enige vorm van authenticiteit, aan terug naar de natuur, vandaar het gebrek aan technologische snufjes. Een hele zomer hier zou een kwelling zijn, maar het is een weekendhuis. En het is altijd de moeite waard geweest me zo nu en dan even af te sluiten, weg te zijn van het lawaai en de politiek van de middelbare school en mijn zomerbaantje in het winkelcentrum, waar ik samen met de halve brugklas fastfood verkoop. Tot nu. Nu heb ik de lastige taak weer aansluiting te zoeken bij het leven van mijn vrienden.

Kennedy zet haar drankje op de balustrade van de veranda en omhelst me. Het is vreemd. Ik had een uitbarsting van emotie verwacht, een verontschuldiging misschien, een aanzwellend moment van... iets. Alsof we midden in een vreselijke tragedie plotseling uit elkaar zijn gegaan en elkaar een jaar niet hebben gesproken. Dit zou een aangrijpend moment moeten zijn in ons verhaal. In plaats daarvan is het alsof we elkaar een paar dagen geleden nog hebben gezien, rond de laatste schooldag, en we hier zoals elk jaar samenkomen, in het eerste weekend van de zomer, en net als eerdere keren als eersten zijn aangekomen.

Ik druk mijn wang tegen haar haar en sluit mijn ogen. In andere jaren zou Emily nu achter me hebben gestaan en beleefd haar beurt hebben afgewacht, terwijl Ryan ergens op de achtergrond hun bagage uit de auto haalde. Emily nam altijd veel bagage mee, zelfs voor een weekendje weg. Kennedy's ouders waren dan binnen. Haar vader paradeerde rond in een te strakke zwembroek, met een speciaalbiertje en een vishengel in zijn handen, terwijl haar moeder kannen ijskoude limonade en sangria maakte.

Er trekt een wolk voor de zon en ik richt mijn ogen op het enige raam op de tweede verdieping, het raam van de zolderkamer. Ik stel me voor dat Emily daar is, en heel even zie ik haar bleke gezicht naar me terugkijken. De zon komt weer tevoorschijn en de plotselinge gloed brandt vlekken in mijn ogen. Ik druk mijn handpalmen tegen mijn ogen en

knipper tegen het pijnlijke gevoel en de kortstondige paniek in mijn borst. Wanneer mijn zicht weer helder wordt, is ze verdwenen. Gewoon optisch bedrog.

'Kom binnen,' zegt Kennedy, maar ze wordt overstemd door het geluid van een tweede auto die komt aanrijden over de lange oprijlaan. Ik kijk wie het is. De jeep van Chase komt gierend tot stilstand en hij springt eruit, stralend als een supernova. Voordat ik een woord kan uitbrengen, word ik geplet in een onstuimige omhelzing.

'Dat is lang geleden, meissie,' zegt hij liefdevol. Chase ruikt naar de zomer, zout en zonnebrandcrème en bekers slush. Nog voordat ik weer op adem ben, richt hij zijn aandacht op Kennedy. Chase is warm en oprecht, een echte vriend, maar het is lastig zijn aandacht vast te houden.

Kennedy en ik zijn dit weekend dus niet alleen. Dat is ook wel logisch. Het huis aan het meer is geen plek voor een romantisch weekendje weg. Een romance aan het meer is net zo privé en intiem als de geheimen die hier worden verteld: onder vrienden. Je bent nooit echt alleen. In dit huis kun je je nergens verschuilen. Toch kan ik het niet helpen dat ik een zuchtje van teleurstelling slaak. Ik wil praten over wat er gebeurd is – niet alleen met Emily, hoewel ik daar ook over wil praten. Iemand moet erover praten. Maar ik wil ook praten over wat er met óns is gebeurd. Het was niet eerlijk de dingen op hun beloop te laten, zoals Kennedy heeft gedaan. Zwijgen is erger dan de wreedste woorden, omdat het ruimte laat voor hoop, zelfs als die er logischerwijs niet is. Afscheid nemen is rommelig, en Kennedy heeft een hekel aan rommel. Ik had haar het afgelopen jaar alleen nodig, en ik nam aan dat zij mij ook nodig had. Maar Kennedy heeft niemand nodig. Dat heeft ze met haar radiostilte wel duidelijk gemaakt. Ik dacht gewoon dat ik anders was. Ik wéét dat ik anders was. Tot de nacht van de brand.

Bij die gedachte trekt er een rilling door me heen, want het voelt te vertrouwd Kennedy en Chase weer op deze plek te zien, in de schaduw

van het huis aan het meer, omgeven door de fluisterende dennenbomen, onder het waakzame oog van de zomerzon. Alsof er niets veranderd is, Emily nog bij ons is en we niets hebben geleerd.